

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. július 2.
(csütörtök)

Szepesy László

A TEHETETLENSÉG IDEJÉN

Énekek: 269, 23

Alapige: Jónás 1,7

„Egymásnak pedig ezt mondták: jertek, vessünk sorsot, hogy megtudhassuk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? És sorsot vetettek, és a sors Jónásra esett.”

Imádkozzunk!

Köszönjük azt Neked, Istenünk, hogyha el tudjuk szívünk bizonyágtételével hinni, hogy valóban gondoskodó Atyánk vagy. Köszönjük Neked, hogy kegyelemből adsz nekünk üdvösséget hit által, és hogy nem a mi cselekedeteink és érdemeink szerint bánasz velünk. Köszönjük, hogy ajándék minden nap a hit, amelyet Szentlelked gerjeszt a mi szívünkben.

És így köszönjük meg Neked, Urunk, az elmúlt napot is, minden fáradságával, örömevel, bánatával együtt, hogy nem voltunk egyedül, hanem Teeléd jöhettünk, és minden dolgunkban Rád tekinthettünk.

Hálát adunk azért is, hogy ezen a ma esti alkalmon kérhetjük és várhatjuk Tőled, hogy szólalj meg úgy, hogy a Te szavad ne csak a fülig, hanem a szívig hadd érjen el, és ott gyümölcsöt teremjen a Te dicsőségedre. Köszönjük, hogy Te magad vagy az, aki adod a növekedést, és Te magad vagy az, aki a gyümölcsöket is megtermed az életünkben, amelyek Téged dicsőítenek. Így szeretnénk igédet befogadni, és szeretnénk Neked dicsőséget adni. Kérünk, hogy ezzel áldj meg bennünket ma este is. A Te egyszülött Fiadra tekintve kérünk, hallgass meg minket.

Ámen.

Igehirdetés

Ma esti alkalmunkon Jónás próféta történetének csak egy rövid mozzanatán gondolkozunk el, még pedig a felolvasott igeversen, hogy a hajósok sorsot vetettek, hogy kiderüljön, ki miatt van rajtuk ez a veszedelem. A Károli-fordítás úgy ír-

A TEHETETLENSÉG IDEJÉN

ja, hogy „*mi miatt*” történik, viszont jobb fordítás az, hogy *ki miatt* történik? Erre a kérdésre kerestek a hajósok választ, amikor sorsot vetettek.

Ez az egyszerűnek tűnő tett, a sorsvetés, olyan kérdéseket vet fel, minthogy kihez vagy mihez fordul az ember olyan helyzetben, amikor teljesen tehetetlenné válik? Azt is meg kell kérdeznünk, hogy vajon milyen bűnös elképzelés motiválja az embert, amikor mindenáron találni akar egy bűnbakot, hogy őt hibáztassa a vele történtek miatt? És mit mond egyébként Isten a Bibliában a sorsvetésről, mit gondoljunk róla hívó emberként? Ezekre a kérdésekre keressük az igében a választ.

1. Először is tehát azon gondolkozunk el, hogy személy szerint mihez vagy kihez fordulunk, amikor általunk nem befolyásolható dolgok – mint jelen esetben például a vihar – veszélyeztetnek minket? Mit teszünk személy szerint mi? Számítalan ilyen esetet sorolhatnánk fel egy ember életéből. Előfordulhat például az, hogy az egyik szülőnk, vagy a házastársunk, gyermekünk, vagy akár mi magunk olyan súlyos betegségbe kerülünk, amellyel nem tudunk mit kezdeni, és az orvosok sem tudják gyógyítani. Az ember tehetetlenül nézi a szenvedést, hogy a szerettei mint kínlódnak. Mit teszünk ebben a helyzetben? Vagy: a munkahelyünkön mindaz, amiért dolgoztunk, úgy látszik kárba fog veszni, nem tudunk ellene tenni semmit, és még nagy veszteség is fenyeget minket? Hogyan reagálunk erre? Általános fogalmazva: amikor fejünk fölött összezsapnak a hullámok, és nem tudjuk, hogyan tovább, nem tudunk semmit sem tenni, akkor hogyan reagálunk erre? Ki-ben vagy miben bízunk? Sorolhatnánk még az ilyen élethelyzeteket, de inkább a kérdésre koncentráljunk, és keressük arra a választ, hogy én személy szerint mit tennék ilyen helyzetben, mint amibe a hajósok kerültek?

Ezek az emberek már sok mindent megpróbáltak, amíg a sorsvetéshez eljutottak. Először is ki-ki a saját istenéhez imádkozott, de úgymond ez nem vált be, a vihar nem csendesedett le. Ezek után átértékeltek életük dolgait: megvizsgálták, hogy mi az, ami igazán értékes, és mi az, ami nem. És miután arra jutottak, hogy az életük fontosabb mindennél, kihányták a hajóból a saját holmijukat, a rakománnyal együtt. Lehet, hogy volt a kidobott dolgok között olyan személyes tárgy is, amihez kötődtek, mégis az életüket fontosabbnak tartották. De ez sem segített, a vihar nem csillapodott. Ezek után pedig ott álltak tehetetlenül, várva az elkerülhetetlent, amikor eszükbe jutott, hogy hát derítsük ki, ki a felelős ezért – és sorsot vetettek. Az istenekhez fordultak, hogy ők mutassák meg mindennek az okát. Mert a sorsvetés igazából az isteni akarat megtudásának az egyik módja volt akkoriban. Korábban nem valószínű, hogy gyakran keresték volna az istenek akaratát ezek a hajósok, de most, hogy igazán számított, amikor igazán veszélybe kerültek, azonnal fontossá vált az, és ezért megkérdezték őket.

Mindabból, amit tettek, egyértelműen láthatjuk, hogy a hitetlen ember hogyan reagál vész helyzetben: istenhez fordul, és őtőle vár választ. Mindegy neki, hogy sorsnak, szerencsének, Úr Jézusnak, Allahnak vagy bármi másnak hívják azt az erőt vagy természetfelettit, amely segíteni tud, csak segítsen. Számítalanszor láthatunk magunk is olyan példát, amikor egy olyan ember, aki nemhogy Istent nem féli, hanem egyenesen még ateista is, akkor, amikor tehetetlen, egyszer csak elkezd könyörögni, hogy „Uram, segíts és irgalmazz! Csak most az egyszer segíts, csak ebből a helyzetből adj kiutat.” Hányszor hangzanak el ilyen és ehhez hasonló könyör-

gések mindenféle ígéretekkel együtt: „Uram, csak ezt add meg, és akkor én... azt teszem, vagy ilyen leszek, olyan leszek.” És amikor megoldódik a problémájuk, amikor átélik a szabadítást, akkor ugyanúgy élnek tovább, mint korábban: Isten nélkül.

És erre nem azért hívja fel az ige a figyelmünket, hogy ítéljük el a hitetlen embereket ezért a természetükért. Az Ige nem ítélkezővé és törvénykezővé akar bennünket tenni, hogy „na lám, a hitetlenek mit tesznek”. (Természetesen dicsérni sem kell senkit azért, hogy Istenhez fordult, és utána hátat fordított Neki, mert már megszabadult az adott problémából.) De az Ige nem ítélkezni akar minket megtanítani, hanem figyelmeztet, és felteszi a kérdést, hogy veled ez nem fordult elő hívóként? Téged ez nem kísért meg? Önmagában véve jó dolog – azt minden hívő tudja – Istenhez fordulni és kiáltani, különösen a bajban. Dávid király is a zsoltárokban mindig az Úrhoz fordult szabadításért. De ne higgyük, hogy attól még, hogy hívókké lettünk, minket nem kísérthet meg az óembernek ez a természete, hogy csak a bajban keressem Istent, csak a baj idején forduljak Őhöz. Mi is hajlamosak vagyunk fogadkozni, mindenféle dolgot megígérni az Úrnak, csak azért, hogy szabadítson meg és segítsen meg minket. És miután megszabadított, mi is nagyon gyakran élünk ugyanúgy tovább, mint korábban, és elfelejtjük ígéreteinket. Ez az ige egy kicsit megállít és tükröt tart elénk: mi vajon tényleg csak a komoly helyzetekben vesszük komolyan az Úr segítségét, vagy akkor is szükségünk van Rá, amikor nem vagyunk bajban? Mindennapi kapcsolatban élünk-e Ővele, a békesség idején is Őhöz fordulunk-e, vagy csak a bajok idején? Az ige arra bátorít minket, hogy ne utólag érdekeljen minket, hogy mi miért történik velünk, hanem már a döntéseink előtt kérdezzük meg Őt: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”

2. Másodszor ebben a sorsvetésben mást is meg kell látnunk: azt, hogy a hajósok nem csak Isten válaszát akarták megkapni arra a kérdésre, hogy ki miatt történik ez az egész, hanem egyértelműen egyvalakire akarták hárítani a felelősséget. Amikor sorsot vet az ember, csak egy valakire esik a sors. Abba nem gondoltak bele ezek a hajósok, hogy „de hát én is vagyok olyan bűnös, hogy miattam történjék”, abba nem gondoltak bele, hogy nem biztos, hogy egy ember miatt, hanem lehet, hogy mindannyiunk miatt történik ez az egész. Számtalan ember halt már meg viharban, hajón a tengeren, pont ezek a hajósok lettek volna annyira ártatlanok, hogy ne lettek volna méltóak bárminemű büntetésre? Mindannyian bűnösök vagyunk, ők mégis csak egyvalakit akartak bűnbakká tenni, hogy ő legyen az oka mindennek. A sorsvetés pedig tökéletes eszköz volt ebben. Egyvalakit fognak ki-sorsolni, és a többiek ártatlanok lesznek. Ebben a viselkedésükben észrevehetjük az emberi természetnek azt a hajlamát, hogy előbb hárítjuk másokra a felelősséget és a vétkeinket, mintsem hogy beismernénk azt, hogy akármi történik is, mi méltóak vagyunk arra.

Az ilyen gondolkodás mögött ott van az az érzés is, hogy én ártatlan vagyok. Na nem azért, mert hogyha megkérdeznék tőlem, hogy vannak-e bűneim, akkor nem mondanám azt, hogy nincsenek, mert mindannyian látjuk azt, hogy bűnösök vagyunk. Csak éppen az én bűneim mindig kisebbek a másikénál, mondhatni, hogy azok bocsánatos bűnök, és ezért nem vagyok méltó ennyire súlyos büntetésre. És az ember máris mentegeti magát. Az ember kicsinyíti a saját vétkét, a másikat meg

A TEHETETLENSÉG IDEJÉN

nagyítja, hogy az ártatlanság képében tetszelegjen akár másoknak, akár magának. Sokszor még azt is elhisszük, hogy Istent is megtéveszthetjük ezzel. És ez különösen is súlyos bajunk, különösen ezeknek az embereknek, akik a halállal néznek szembe. Nagyon nem jó dolog, amikor az ember még életének utolsó pillanataiban is mást okol, és másra akarja hárítani a felelősséget. Amikor az Úrral nézünk szembe, azzal, hogy magához fog venni bennünket, adja meg nekünk, hogy az őszinte bűnbánat ott legyen a szívünkben, hogy „ó, Uram, én annyira méltó lennék a büntetésre, de tudom, hogy Te kegyelmes vagy”. Nem a másikat hibáztatom, hanem őszintén belátom, hogy én milyen ember vagyok. A velünk történő dolgok okát nem úgy kellene tudakolni, hogy ki miatt történik, még hogyha esetleg van is esetleg alapja ennek, még hogyha konkrétan valóban egy valaki miatt szenvedünk is. Akkor sem a másikat kell bűnbakká tenni, hanem alázattal mondani: „Uram, méltó vagyok erre.”

A bűneset óta szenvedünk ebben a betegségben. Nagyon jól látszik ez Ádámnak és Évának a reakciójában, miután Isten megszólította őket. „Ádám, mit tettél?” „Ó, az asszony volt, akit Te adtál mellém.” Igazából az asszony is, meg Te is bűnös vagy, Uram, csak én vagyok ártatlan, én vagyok az áldozat. Miért adtál mellém ilyen asszonyt? „Na meg hát nem én vagyok a bűnös,” – mondja Éva – „hanem a kigyó, ő kísértett engem, ő vitt bele ebbe a bűnbe.” És azóta, millióféleképpen hangoznak el ilyen, önmagunkat mentető mondatok a szánkából. Szívünk pedig sajnos komolyan gondolja, hogy én nem vagyok méltó erre. A másik kezdte, az ő bűne nagyobb. Én csak áldozat vagyok, a másik tehet róla. És még sorolhatnánk, hogyan mentetjük magunkat.

Vigyázzunk ezzel, hogy amikor ilyen helyzetekbe kerülünk, akkor ne bűnbakot keressünk rögtön, mert még a végén eljutunk oda, hogy azt gondoljuk: inkább egy haljon meg, hogy a többi megmeneküljön. A Jézust elítélő főpap mondta ezt. Jézus Krisztust is bűnbakká tették a főpapok, Ő felelt a mi bűneinkért. Inkább egy ember haljon, semhogy a nép bűnhődjön. Istennek hála, hogy Ő ezt önként magára vállalta, és meghalt azért, hogy többé ne mást hibáztassunk, hanem igaz önismeretre jutva önként ismerjük be, és bánjuk meg bűneinket. Amikor az Úr éppen megpróbál, és nagy terhet rak ránk, alázattal mondjuk, hogy „Uram, én ennél még súlyosabbra is méltó vagyok”. Azért halt meg, hogy Rajta kívül ne tegyünk senki mást bűnbakká, hanem elégedjünk meg az Ő szenvedéseivel, és ne másoknak akarjunk szenvedést okozni azáltal, hogy őt tesszük felelőssé a velünk történt dolgokért.

Valahányszor tehát ilyen helyzetbe kerülünk, ne másra hárítsuk a felelősséget, hanem Isten előtt vizsgáljuk meg magunkat őszintén, a bensőnk, életünket, és ha őszintén ezt megtesszük, akkor be fogjuk látni, hogy méltóak vagyunk minden ítéletre és büntetésre. És azt is meglátjuk, hogy Jézus Krisztus áldozata révén Isten már nem a bűneink miatt büntet minket, mert azt már egyszer megtette a gólgotai kereszten, hanem azért, mert gyermekeiként nevel minket a bajok által. Az Ige azt írja, hogy azt, akit szeret az Úr, és gyermekének fogad, azt megbünteti, mert olyan, mint egy szerető édesapa, aki neveli gyermekeit.

3. Végül pedig, harmadszor, azt a kérdést teszi fel nekünk ez az igevers, hogy mennyire Isten szerint való a sorsvetés? Vannak, akik szerint a sorsvetés bármilyen formája bűn. Akik ezt gondolják, arra hivatkoznak, hogy a sorsvetés a varázs-

lás egy fajtája, ami viszont utálatos Isten számára. Ez egyértelműen kiderül a mózesi törvényekből.

Ahhoz viszont, hogy helyesen ítéljük meg ezt a dolgot, Isten Igéjét kell megvizsgálnunk. A Bibliában pedig azzal találkozunk, hogy Isten az Ó- és az Újszövetség idején többször is a sorsvetés gyakorlatát használta. Az 1Krónikák 24. és 26. fejezetében például azzal találkozunk, hogy Dávid király idejében, amikor beosztották az építendő templomba a papokat szolgálatra, és a kapuőröket is beosztották szolgálatra, hogy ki melyik bejáratnál őrizze a templomot, és ki mikor és hol szolgáljon, azt Isten parancsára sorsvetéssel döntötték el. Korábban a honfoglalás idején Isten parancsot adott arra is, hogy a Kánaán földjének területét az egyes törzsek sorsvetéssel sorsolják ki, hogy melyik rész kinek lesz az öröksége. De Józsué idejében Ákán bűnére is sorsvetés útján derült fény, mivel nem tudták, hogy ki miatt bünteti Isten a népet, ezért Józsué sorsot vetett, törzseket, nemzetiségeket, családokat választott ki, és végül Ákán neve jelent meg. De az Újszövetségben is találkozunk a sorsvetés gyakorlatával, mégpedig akkor, amikor sorsvetés által választották ki Júdás apostol helyébe álló Mátyást, bízva abban, hogy Isten ez által a sorsolás által mutatja meg nekik azt, hogy kit választott ki a két férfi közül. A Szentírásban tehát többször találkozunk azzal, hogy a sorsvetés Isten által elrendelt módja volt annak, hogy kiderüljön, mi az Ő akarata az adott helyzetben és az adott dologgal kapcsolatban.

Ugyanakkor azt is meg kell említenünk, hogy valahányszor ezek a sorsvetések megtörténtek, azok sosem nélkülözték az Úr iránti tiszteletet, imádságos szívet és azt a vágyat, hogy az Úr mutassa meg az Ő akarata a sorsvetés által. A kisorsolt földrészre és a szolgálatra, amit a templomban kaptak a kapuőrök és a papok, nem úgy tekintettek, hogy mintegy véletlenségből ez jutott nekem, hanem úgy, hogy ez az én Úrtól kapott örökségem és szolgálatom. Nem a véletlenben bíztak, hanem az Úrban.

Másrészt pedig észre kell azt vennünk, hogy csak azokban az esetekben volt ez megengedett dolog, amelyeket illetően az Úr igéje nem adott egyértelmű utasítást. Mire gondolok? Isten az Ószövetség igéiben nem adott pontos névsort és időbeosztást a papoknak, hogy hétfőtől péntekig te leszel, a következő hónapban pedig te. Hanem Isten azt mondta, hogy itt van a sorsvetés, azáltal osszátok be a szolgálatokat, és az tőlem jön. A 11 apostol is, amikor Júdás helyébe akartak választani apostolt, legutoljára fordultak a sorsvetéshez. Mert előtte megvizsgálták a jelölt férfiak életét, azt, hogy valóban Keresztelő Jánostól egészen Krisztus mennybemeneteléig a tanítványi közösség tagjai voltak-e, példaadó életűek-e, és a gondolataikat, hitüket is megvizsgálták. És miután két ember maradt, azután mondták azt, hogy nem tudunk újabb szempontot felhozni, amit az Ige is elénk hoz, mert azokat már érvényesítettük, „Urunk, Te dönts el, hogy a kettő közül ki legyen az”. Így vetettek sorsot, és sorsolták ki Mátyást, hogy ő legyen a 12. apostol.

Kivételes esetek voltak tehát ezek, amikor sorsot vetettek a hívők, és pont ezért nem lehet egy általános, mindenkor követhető szabályt szabni ezekből a példákból. Nem lehet alátámasztani azt a babonás megközelítést a sorsvetésnek, hogy minden egyes dologban sorsot akarok vetni. A reformátorok is csak nagyon ritka esetekben engedték meg ezt a módszert. Kálvin János az alábbiakat írja: a

A TEHETETLENSÉG IDEJÉN

sorsvetés „lehet az állami rendnek” (azaz magának az államnak) „eszköze. Ha például egy örökséget kell megosztani, ahol nem lehet egyszerű választásra bízni a dolgot,” (melyik örökség kié legyen,) „akkor sorsvetéssel történhet a döntés. Vagy ha egy közös munkát kell egymás közt elosztani, akkor azért, hogy ne sajátítsa ki magának senki a munka egyik vagy másik részét, szintén segíthet a sorshúzás” (és így fel lehet osztani). Tehát reformátor elődeink is nagy óvatosságra intenek bennünket a sorsvetéssel kapcsolatban. Isten akaratát egyértelműen az Igéből kell megismernünk, és a szerint kell meghoznunk a döntéseinket. Az életünket nem sorsolások, nem sorsvetések, hanem az Ige követése révén kell élnünk.

És az Ige egyértelműen beszél arról, hogy a sorsvetés igenis babonaság, sőt, egyenesen a sátánhoz közel vivő cselekmény, amikor az ember minden döntését sorsolás alapján akarja meghozni. Aki kockák, kártyák vagy más egyéb eszközök által vagy valamilyen jelek kutatása révén akarja életét irányítani, az eltévedt Istentől, az nem értette meg az Ő akaratát, és egyenesen kiszolgáltatja magát a más-világ erőinek. Isten azt akarja, hogy az Ő Igéjét, akaratát tanulmányozva, megértve, azt elhíve, és annak engedelmeskedve éljük a mindennapjainkat. És hogy ez mennyire nem áll távol korunk emberétől, hadd hozzak egy napjainkbeli példát egyházi körökből. Mert nem akarok a világ mindenféle babonaságára, pénzfel-dobására, kockázására és más egyéb dolgára kitérni, mert annak vége-hossza nem lenne. Egy példát hozok annak felmutatására, hogy az egyházunkat, és a hívő népet is kísérti ez a dolog.

Mint azt jól tudjuk az újabb telefonokkal (amiket okostelefonoknak nevezünk), nem csak telefonálni lehet, hanem sok minden másra is hasznosak. Még akár teljes Bibliát is letölthet rá az ember és azt olvashatja. Ilyen szempontból hasznos is lehet egy ilyen készülék. Én is, amikor ilyen telefonom lett, kerestem egy olyan programot, ami tartalmazza a teljes Károli fordítású Bibliát. Találtam is egyet, csak éppen megdöbbenésemre a programmal nem csak Bibliát tudtam olvasni, hanem sorsot is tudtam vetni – negatív értelemben. A programban van ugyanis egy olyan lehetőség, hogy az ember két dobókockára (ugyebár a szerencsének egyik szimbóluma) rákattint, a program pedig mintegy véletlenszerűen kiválaszt egy igét a Bibliából, és azt elé hozza az embernek (ez is az alkalmazás neve, hogy véletlenszerű igé). Sajnos ennek a gyakorlatnak, hogy az ember egy véletlenszerű igét kapva akarja élete döntéseit meghozni, régebbre nyúlnak vissza a gyökerei, és nem a modern technológiában rejlenek.

Egy idős lelkipásztor mesélte nekem, hogy már az ötvenes években is elterjedt gyakorlat volt hívő körökben fogni a Bibliát, véletlenszerűen felcsapni, és rámutatni egy igeversre, és amit találtak, az volt az Úr aznapi vezetése és mondanivalója. Ez a gyakorlat és ez a módszer a Bibliát egy varázskönyvnek tekinti, és nem úgy használja, ahogyan azt az Úr akarja és elrendelte nekünk. Tilos így meghozni – hogy így erőteljesen fogalmazzak – döntéseinket, és nem szabad azt gondolnunk, hogy az Úr így vezet minket. Én nem tagadom azt, hogy Neki ne lenne hatalma erre, igenis lehet hatalma rá, hogy éppen az az igevers jön, ami kell. De az Úr nem azt akarja, hogy az írott Igéjét – bocsánat, de – értelem nélkül használjuk. Az Úr meg akarja újítani az értelmünket és a szívünk gondolatait. És úgy akar bennünket vezetni, hogy ésszel, az Ige szerint gondolkozzunk. Felfogható és megérthető

gondolatokon keresztül vezet minket Isten az Igéjében, és azt akarja, hogy azt alaposan tanulmányozzuk, végiggondoljuk, megértsük, alkalmazzuk a hétköznapunkra, elhiggyük, és elhíve a benne leírtakat, tudatosan cselekedjük az Ő akaratát.

Mindannyiunknak kell olyan döntéseket hoznunk az életünkben, amelyekre a Biblia nem fog konkrét választ adni. A Szentírásban, példának okáért, nincs benne a házastársunknak a neve, azt nem fogjuk megtalálni, hiába keressük. Vagy éppen, hogy jövő héten mit csináljak azzal a csekkkel, ami érkezett a Vízműtől. De az Ige a döntésünk meghozatalához szükséges szempontokat és irányadó utasításokat igenis ad, és azokat kell megtanulnunk, azok alapján kell mérlegelnünk és döntünk. És ezért fontos, hogy a teljes Bibliát, és ne csak egy véletlenszerű igeverset vegyünk figyelembe életünk döntései meghozatalában, és így kövessük az Urat. Jézus Krisztus azt mondja, hogy „*az én juhaim hallják az én szómat (...) és követnek engem*”. Márpedig az Úr Igéje az Ő szava.

Amikor a hajósok sorsot vetettek – visszatérve a történetre –, akkor olyan helyzetben voltak, hogy nem tudták, mi Isten akarata. Bár maga az elgondolás, hogy sorsvetés útján tudjuk meg, valószínűleg pogány vallásosságukból származott, Isten mégis úgy döntött, hogy felhasználja ezt a sorsvetést, hogy azon keresztül rámutasson Jónás bűnére. Mert Jónás bűne kiderült volna egyszerű beszélgetés által is: egyszerűbb lett volna körbekérdezni a hajósokat, hogy „na, ki az, aki hatalmas bűnt követett el, és aki úgy érzi, hogy az Úr rá haragszik?”, és el lehet volna mondani így is. Istennek mégis úgy tetszett, hogy sorsvetés révén derüljön fény Jónás bűnére. Mindazáltal ezek a hajósok Isten akaratát ismerték fel a végeredményben, mert utána már nem kérdezték, hogy biztos-e ez a döntés vagy sem, hanem azonnal kérdezték Jónást, hogy „ki vagy te, honnan származol, mit tettél?”

Összegezve tehát az elhangzottakat: Isten csak ritka esetekben engedi meg a sorsvetést, akkor, amikor az Ige nem ad egyértelmű útmutatást és alapelveket sem. De akkor is csak imádságos szívvel, testvérekkel együtt, ügyelve arra, hogy végszükség esetén használjuk csak ezt a módját Isten akaratának tudakolására. És azt is vegyük figyelembe, hogy Isten ezt az eszközt főként az egyház vezetőinek adta (Józsué, Dávid király használta, az apostolok használták, tehát nem a mindennapi életre adott módszer).

Ez az ige arra is bátorít bennünket, hogy Istennel naponként élő kapcsolatunk legyen, ne a végszükség esetén akarjuk megtudakolni az Ő akaratát és fordulni Őhöz szabadításért, hanem minden nap.

És végül alázatra is tanítson bennünket, hogy ne másokat hibáztassunk a bűnökért és a velünk történő dolgokért, hanem mindig készek legyünk Urunkra bízni életünket, akkor is, amikor éppen életveszélybe kerülünk.

Az Úr Jézus azt mondta magáról, hogy „*én vagyok az élet kenyere*”. Valami ilyesmit akar ez az ige is mondani. A kenyeret az ember minden nap eszi, nemcsak akkor, amikor haldoklik, vagy éppen elkerülhetetlen veszélybe kerül az élete. Minden nap keressük az Urat! És legyen Vele kapcsolatunk, hogy tudjuk az Ő akaratát, és tudjunk Benne bízni ilyen életveszélyes helyzetben is, és abban a helyzetben is, ha tehetetlenek vagyunk. Az Úr meghallgatja az Őhöz kiáltókat. Merjünk bátran fordulni mindig Őhöz!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Istenünk, hogy Jézus Krisztus által Atyánkká lettél, mi pedig a Te gyermekeiddé lehettünk. Köszönjük, hogy ez azt is jelentheti, hogy sosem veszed le rólunk a tekinteted, és még amikor olyan fájdalmas dolgok történnek velünk, amelyeken nem tudunk változtatni, amikor tehetetlenek vagyunk, akkor is bízhatunk Tebenned, hogy ott vagy velünk, és adsz megmenekedést is. Urunk, kérünk, segíts valóban Rád tekinteni minden nap, ne csak a veszély és baj idején, hanem akkor is, amikor jól mennek életünk dolgai, Te legyél számunkra a mindennapi kenyér, hadd forduljunk Hozzád, hadd keressünk Téged, és hadd akarjunk minél jobban megismerni Téged. Ezáltal is segíts megértenünk, hogy hogyan döntsünk egyes helyzetekben életünk során.

Bocsásd meg nekünk, hogy az óemberünk újból és újból rávesz bennünket arra, hogy bűnbakokat keressünk, és másokat bűnbakokká tegyünk. Bocsásd meg, hogy nincs meg bennünk az az alázat, hogy az eddigi bűneim miatt is méltó lennék bárminémű szenvedésre és ítéletre. Bocsásd meg, hogy e helyett inkább mentegjük magunkat, és inkább tisztának tartjuk magunkat, bűneinket lekicsinyeljük, másokét pedig felnagyítjuk. Bocsásd meg, hogy emiatt kellett Neked kereszthalált halnod. De köszönjük, hogy Te önként vállaltad ezt, nem kényszerből, hanem szeretve bennünket. És köszönjük, hogy bűneinket elhordoztad, annak büntetését elviselted a golgotai kereszten. Segíts, Urunk, erre emlékeznünk minden helyzetben, amikor nem értjük, hogy mi miért történik velünk, és miért hagyod, hogy fájdalmak öntsék el a szívünket. És segíts bízunk abban, hogyha netán történnek ilyen dolgok velünk, akkor is csak gyermekeidként nevelsz minket.

És kérünk azért, Urunk, hogy szabadítsd meg azokat, akik a sorsvetésben, a szerencsében, a véletlenben bíznak. Add, hogy megtérve és megszabadulva ettől a bálványtól Hozzád térjenek, és egyedül Rád tekintsenek, Benned bízzanak.

Kérünk, segíts Igédet is így használnunk, megértenünk, magunkra alkalmaznunk, ne pedig véletlenszerűen keresni a Te akaratodat. Köszönjük, hogy Te vagy az, aki ezt is meg tudod adni nekünk nap mint nap. Te vagy az, aki a csendességünk során meg tudsz szólítani bennünket, és választ tudsz adni a bennünk lévő kérdésekre. Kérünk, hogy hadd maradjunk meg tanítványaidnak, Te pedig Mesterünknek, akitől szüntelen tanulni akarunk.

Kérünk áldd meg beteg, szenvedő testvéreinket, adj erőt nekik elhordozni a fájdalmakat, és kegyelmed szerint adj nekik gyógyulást.

Kérünk, Urunk, hogy mindenben testvérként, egy test tagjaiként hadd támogassuk egymást. Tudjunk örülni az örülőkkel, és sírni a sírókkal. Köszönjük a testvéri közösség ajándékát. Kérünk, hogy így, gyermekeidként, gyülekezetként hadd mutassunk Terád azoknak, akik még nem ismernek, hogy megtérjenek és Téged dicsőítsenek.

Köszönjük, hogy a bennünk lévő változást, hogy az óemberünket megöldököljük és meghaljon, az új pedig éljen Neked, Te magad végzed bennünk. Így kérünk, hogy tarts meg bennünket minden napon, legyél velünk a világ végezetéig. Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg.

Ámen.